

Meditatief moment 21 juli 2020 16.30 uur

De Bosbeskapel Wijkgemeente Den Haag - Zuidwest

Voorganger: Sandra den Hollander

Welkom

Goedemiddag, welkom, fijn als u/jullie mee luisteren met het meditatieve moment van de Protestantse gemeente Den Haag – Zuidwest vanuit de Bosbeskapel. Mijn naam is Sandra den Hollander en ik ben pastoraal werker van de Bosbeskapel en de Shalomkerk.

Eerst ontsteek ik de gemeentekaars aan het Licht van Christus, dat door de paaskaars wordt gesymboliseerd.

Lied: Psalm 119: 40 en 66

Uw woord is als een lamp, een helder licht,
een schijnsel op mijn pad, een eeuwig baken
dat in de duisternis mijn schreden richt.
Ik zwoer en ik begeer het waar te maken,
dat ik zal wandelen voor uw aangezicht,
dat ik uw recht zal roepen van de daken.

Geef leven aan mijn ziel, wees Gij mijn lied,
geef dat ik eeuwig U mag toebehoren.
Onthoud mij uw getuigenissen niet.
Ik was een schaap en had de weg verloren.
Zoek, Heer, uw knecht, Ik hoor wat Gij gebiedt.
Gij hebt mij immers tot uw dienst verkoren.

Bijbellezing: *Lucas 15: 11-32*

Vervolgens zei hij: 'Iemand had twee zonen. De jongste van hen zei tegen zijn vader: "Vader, geef mij het deel van uw bezit waarop ik recht heb." De vader verdeelde zijn vermogen onder hen. Na enkele dagen verzilverde de jongste zoon zijn bezit en reisde af naar een ver land, waar hij een losbandig leven leidde en zijn vermogen verkwistte. Toen hij alles had uitgegeven, werd dat land getroffen door een zware hongersnood, en begon hij gebrek te lijden. Hij vroeg om werk bij een van de inwoners

van dat land, die hem op het veld zijn varkens liet hoeden. Hij had graag zijn maag willen vullen met de peulen die de varkens te eten kregen, maar niemand gaf ze hem. Toen kwam hij tot zichzelf en dacht: de dagloners van mijn vader hebben eten in overvloed, en ik kom hier om van de honger. Ik zal naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: "Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden; behandel mij als een van uw dagloners." Hij vertrok meteen en ging op weg naar zijn vader. Zijn vader zag hem in de verte al aankomen. Hij kreeg medelijden en rende op zijn zoon af, viel hem om de hals en kustte hem. "Vader," zei zijn zoon tegen hem, "ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden." Maar de vader zei tegen zijn knechten: "Haal vlug het mooiste gewaad en trek het hem aan, doe hem een ring om zijn vinger en geef hem sandalen. Breng het gemeste kalf en slacht het. Laten we eten en feestvieren, want deze zoon van mij was dood en is weer tot leven gekomen, hij was verloren en is terug gevonden." En ze begonnen feest te vieren. De oudste zoon was op het veld. Toen hij naar huis ging en al dichtbij was, hoorde hij muziek en gedans. Hij riep een van de knechten bij zich en vroeg wat dat te betekenen had. De knecht zei tegen hem: "Uw broer is thuisgekomen en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht omdat hij hem gezond en wel heeft terug gekregen." Hij werd woedend en wilde niet naar binnen gaan, maar zijn vader kwam naar buiten en trachtte hem te bedaren. Hij zei tegen zijn vader; "al jarenlang werk ik voor u en nooit ben ik u ongehoorzaam geweest als u mij iets opdroeg, en u hebt mij zelfs nooit een geitenbokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren. Maar nu die zoon van u is thuisgekomen die uw vermogen heeft verkwanseld aan de hoeren, hebt u voor hem het gemeste kalf geslacht." Zijn vader zei tegen hem: "Mijn jongen, jij bent altijd bij me, en alles wat van mij is, is van jou. Maar we konden toch niet anders dan feestvieren en blij zijn, want je broer was dood en is weer tot leven gekomen. Hij was verloren en is teruggevonden."

Meditatief moment

Waarschijnlijk kent u het kunstwerk van Rembrandt "de terugkeer van de verloren zoon" wel. Misschien heeft u het in een museum gezien of ergens anders. Henri Nouwen schreef het boek 'Eindelijk thuis' met gedachten bij het schilderij van "de terugkeer van de verloren zoon".

Ik vertel u een waargebeurd verhaal over een oude man. Hij woont in een verpleeghuis en heeft samen met zijn vrouw drie kinderen. Twee dochters en één zoon. Zijn dochters komen regelmatig bij hem, maar zijn zoon heeft hij al een lange tijd niet gezien. Hij weet niet of het daar nog van zal komen nu hij aan het einde van zijn leven is. Ik vraag hem hoe dat zo gekomen is. Hij zegt: We hadden vroeger altijd strijd. Dat wilde ik niet, maar dat gebeurde wel. We waren het altijd oneens met elkaar....Ik had het graag anders gezien... Hij heeft er veel verdriet van en zegt: "Tussen een

vader en een zoon hoort het toch goed te zijn? Ik vraag hem: "Wat doet u als u hem weer zou zien?"
Hij zegt: ik vergeef het hem en ik zou heel blij zijn om hem weer te zien.

Dat doet de vader van de verloren zoon.

Jezus zegt: Zo is God ook.

God komt je tegemoet

en hij maakt je geen verwijten.

Je mag thuiskomen en wordt met open armen opgewacht.

Nouwen beschrijft in zijn boek 'Eindelijk thuis' de geestelijke toestand in een dergelijke situatie:

"Dit is de plaats van licht; de plaats van waarheid; de plaats van liefde; de plaats waarnaar ik verlang en waarvoor ik tegelijkertijd bang ben. Dit is niet alleen de plaats waar ik alles zal ontvangen wat ik ooit heb gehoopt en verlangd maar waar ik ook alles zal moeten loslaten wat ik het liefst wil vasthouden. Dit is de plaats die mij confronteert met het inzicht dat het vaak moeilijker is liefde, vergeving en genezing te ontvangen dan te geven. Dit is de plaats waar geen enkele verdienste meer telt, waar geen sprake meer is van enige beloning, waar het alleen nog maar gaat om overgave en vertrouwen."(p.22)

(korte stilte)

Lied Taizé: Bless the Lord, my soul

Prijs de Heer, mijn ziel en prijs zijn heil'ge naam

Prijs de Heer, mijn ziel die mij het leven geeft.

Gebed:

Blijf bij ons, Heer,

want de dag loopt ten einde

en de avond valt over ons neer.

Blijf bij ons, Heer,

want wij vrezen het duistere dreigen

van een nacht die een eeuwigheid duurt.

Blijf bij ons Heer,
want wij wachten gespannen op de morgen
en wij weten niet of hij wel komt.

Blijf tot ons spreken, ook als wijzelf
door onheil vandaag woordloos zijn geworden.

Blijf naar ons omzien, wanneer onze ogen
speuren naar een lichtpunt in het donker.

Blijf naar ons luisteren, als wij U zeggen
wat wij nog aan niemand hebben toevertrouwd.

Blijf bij ons, Heer,
met een enkel woord, een eenvoudig gebaar
vol warmte en troost en gemeenschap.

Blijf bij ons, Metgezel,
ga met ons mee onderweg en vertel ons
het geheim van geloof, hoop en liefde.

Blijf bij ons, Vriend,
en help ons dat wij jou niet verlaten
in al jouw eenzaamheid van deze nacht.

Blijf bij ons, blijf bij ons, blijf bij ons.
(Dienstboek; een proeve, Deel 1, p. 1124)

Muziek: *Nearer My God to Thee*. Arr. Priscilla Murphy/Paul Thompson, Alice Lee (Cello)